

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק י"ב

קונטרס 702

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

(ג) "בזכותך הגעתיו! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמוחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתיו, לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

(גא) המשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתיו"

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתיו".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

לנדיבי עם מחזיקי מוסדות התורה די בכל אתר ואתר!

"בהתנדב עם ברכו ה'" – נעם ה' עליכם.

כל סוחר וכל עשיר יודע שכדי להיות שתף לעסק, עליו לבדוק את פדאיותו של העסק, האם העסק יניב תשואות פדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? כדי שחס ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפול בפח.

אומר החפץ חיים: כשם שהאדם נוהג בגשמיות כן עליו לנהוג ברוחניות, ועליו לבדוק היטב היכן משקיע את מניותיו, שלא יניח כספו על קרן הצבי, אמנם הנך מחזיק מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקקים לחשבונך, אבל הנך יכול להרויח הרבה יותר, הנך יכול להכפיל באלפי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אלפים את זכיותיך, הנך יכול באותו הזמן ובאותו הפסוק לצבֵר עוד יותר זכיות.

ובמה דברים אמורים? - ינדע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (לשון הכסא מלך, תקוני זהר מ"ג). **ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערף למוד הקבלה** (כף החיים סימן קנ"ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת, באמירתו בלבד זוכה כאלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכיותיו כפול אלף, כדברי האורחות צדיקים: שהלומד מתוך שמחה שנה כאלף פעם מפני שאינו לומד מתוך שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה). ואמר רבנו יוסף חיים זיע"א: דהלומד שעה בשבת קודש, שנה אלף פעמים למוד בימות החול. (בן איש חי פרשת שמות שנה שניה)

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון" - אלו המושלים ביצורם, באו ונחשב חשבונו של עולם (ב"ב עח:): **כיצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש, עולה לערף מליון שנה למוד פשט בימי החול**. - כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש שנה לערף שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באלף, ובשמחה שוב מכפל באלף, **סך הכל, עולה למודו לערף מליון שנה**.

האם יש לך מניית יותר כדאיות להשקעה בטוחה, שמונה לנצח נצחים? האם מצאת עסק מצלח יותר? האם קימת שתפות ברוכה יותר? ודאי הנך רוצה לדעת כיצד תוכל לזכות בכך?

(ג) כל ישיבה, פולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו, בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר

כל בחור או אברך, יכול ללמוד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קודש שמעלתו גדולה - ואפשר ללמוד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-

גננים שְמַאירִים בְּהֶם חֲמִשָּׁה
 אֹר, וּכְשִׁמְתַפְשֻׁטָּת ה' הַעֲלִינָה
 לְהַאִיר בְּה' הַתְּחַתּוּנָה בְּחִמְשַׁת
 הַגְּנִינִים (שְׁמַאִירִים) שְׁלָה, מִיַּד
 מִתְּפַשֻּׁטָּת ו' אֵלֶיהָ, וְזֶהוּ נֹטָה
 שְׁמִים כְּרִיעָה, שְׁוֹדַאי כְּשֶׁהִיא
 מְאִירָה בְּגֻנְיָהּ, נֹאמַר בְּה'
 וּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עֹלָם,
 וּרְאִיתִיהָ בְּתַכְשִׁיטִיהָ, כְּמוֹ כֹּלָה
 שְׁמַתְקַשֻּׁטָּת לְבַעֲלָהּ, וּמִיַּד נֹטָה
 שְׁמִים כְּרִיעָה, שְׁבֹא אֵלֶיהָ
 בַּעֲלָהּ.

וְזֶהוּ סוּד שֶׁל קוּ הַמְּדָה שֶׁהוּא ו',
 מֵאוּתָה מְדָה שֶׁהִיא י', וְאַחַר
 שֶׁהִיא נֹטֶלֶת אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ,
 הִיא נַעֲשִׂית מְדָה מִמְּטָה לְמַעְלָה.
 כְּמוֹ שְׁנִקְדָּה י' הִיא מְדָה לְעֶשֶׂר
 יְרִיעוֹת, כִּף הִיא אִמָּה מְצַד הָאוֹת
 ו' כְּלוּלָה מְעֶשֶׂר אֲמוֹת. וְזֶהוּ
 שְׁכַתוּב עֶשֶׂר אֲמוֹת אַרְבַּע הַקְּרֶשׁ,
 וְזֶה י', וְאַמָּה ה' עֲלִינָה, וְחֻצֵי
 הָאִמָּה ה' תְּחַתּוּנָה. אַרְבַּע הַיְרִיעָה
 הָאֲחֻת זו ו'. וְלָמָּה נִקְרָאת ה'
 הַתְּחַתּוּנָה חֻצֵי הָאִמָּה? מִשּׁוּם
 שְׁנִקְרָאת מְצָה פְרוּסָה, לְחֵם עֲנִי.
 וּכְשֶׁעוֹרֶדָה הַנְּקֻדָּה הַזֶּה אֶל א'
 שֶׁהִיא אֹוִיר סְתוּם, נִקְרָא קַמִּיץ,
 קַמִּץ סְתוּם, בְּגִלְל וְקַמִּץ הַכְּתִין
 מִשֵּׁם מְלֵא קַמְצוֹ, וְהִיא מִחְשָׁבָה
 סְתוּמָה, ם סְתוּמָה. מִי הוּא
 הַמְּפַתֵּחַ שְׁלָה? פְתִיחָ, וְזֶה ו',
 וְהוּא נְטוּי כְּמוֹ זֶה (צִירָה לְמַעֲלָה)
 כְּשֶׁנִּפְרָד מִהַנְּקֻדָּה, הוּא רְקִיעַ
 פְתוּחַ וְדַאי.

נְטוּי עַל רֵאשֵׁי הַחִיָּה, שֶׁהִיא
 נִיצוּץ שֶׁל קַמִּיץ, וְזֶהוּ שְׁכַתוּב
 וְדַמוֹת עַל רֵאשֵׁי הַחִיָּה רְקִיעַ. מִי
 הַחִיָּה? זֶה מְלָכוֹת, שֶׁהִיא נִיצוּץ
 לְמִטָּה מִן רְקִיעַ כְּמוֹ זֶה א' ם מִי
 הַרְקִיעַ? זֶה צְדִיק, וְזֹהִי הַחִיָּה
 אֲשֶׁר פָּתַח אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל. רֵאשֵׁי
 הַחִיָּה שְׁלֻמָּה - נִצַּח וְהוֹד.

וַיֵּשׁ חִיָּה עֲלִינָה כְּמוֹ זֶה: ך
 וְזֶה י', שֶׁהִיא עֲלִינָה, שֶׁהִיא עַל

תְּתָאָה, בְּחֻמְשׁ גְּוֹנִין (דְּנַהֲרִין) דִּילָהּ, מִיַּד
 אֲתַפְשֻׁט ו' לְגַבָּהּ, וְדָא אִיהוּ נֹטָה שְׁמִים
 כְּרִיעָה, דְּוֹדַאי כַּד אִיהִי נַהֲרָא בְּגֻוֹנִין דִּילָהּ,
 אֲתַמַּר בְּה' (בְּרֵאשִׁית ט טו) וּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית
 עֹלָם, וּרְאִיתִיהָ בְּתַכְשִׁיטָהּ, כְּכֹלָה
 דְּמַתְקַשֻּׁטָּא לְגַבֵּי בַעֲלָהּ, וּמִיַּד נֹטָה שְׁמִים
 כְּרִיעָה, דְּאֲתִי בַעֲלָהּ לְגַבָּהּ.

וְדָא אִיהוּ רְזָא דְקוּ הַמְּדָה דְאִיהוּ ו', מַהֵהִיא
 מְדָה דְאִיהִי י', וְלִבְתַּר דְאִיהִי נְטֹלָא שְׁמָא
 קְדִישָׁא, אֲתַעֲבִידַת אִיהִי מְדָה מִתְּתָא לְעִילָא.
 כְּמָה דְנִקְוֶדָה י' אִיהִי מְדָה לְעֶשֶׂר יְרִיעִין, כִּף
 אִיהִי אִמָּה מְסֻטְרָא דְאוֹת ו', כְּלִילָא
 מְעֶשֶׂר אֲמוֹת, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (שְׁמוֹת כו טז) עֶשֶׂר
 אֲמוֹת אַרְבַּע הַקְּרֶשׁ, וְדָא י', וְאַמָּה ה' עֲלָאָה,
 וְחֻצֵי הָאִמָּה ה' תְּתָאָה, אַרְבַּע הַיְרִיעָה הָאֲחֻת
 דָּא ו', וְאַמָּי אֲתַקְרִי ה' תְּתָאָה חֻצֵי הָאִמָּה,
 בְּגִין דְאֲתַקְרִי מְצָה פְרוּסָה לְחֵם עֲוִנִי.

וְהָא' נִקְוֶדָה כַּד סֶלְקָא לְגַבֵּי א' דְאִיהוּ אֹוִירָא
 סְתוּם, אֲתַקְרִי קַמִּיץ, קוּמִץ סְתוּם, בְּגִין
 וְקַמִּץ הַכְּתִין מִשֵּׁם מְלֵא קַמְצוֹ (וּיקְרָא ב ב). וְאִיהִי
 מִחְשָׁבָה סְתִימָא, ם סְתִימָא, מִפְתִּיחָ דִּילָהּ
 מֵאִי נִיהוּ פְתִיחָ, וְדָא ו', וְאִיהוּ נְטוּי כְּגֻוֹנָא
 דָּא \ (נ"א), כַּד אֲתַפְרִישׁ מִנְקֻדָּה אִיהוּ רְקִיעַ
 פְתוּחַ וְדַאי.

נְטוּי עַל רֵאשֵׁי הַחִיָּה דְאִיהִי נִיצוּצָא דְקַמִּיץ,
 הֲדָא הוּא דְכְתִיב (יִחְזַקְאֵל א כב) וְדַמוֹת עַל
 רֵאשֵׁי הַחִיָּה רְקִיעַ, מֵאֵן חִיָּה דָא מְלָכוֹת, דְאִיהִי
 נִיצוּץ לְתַתָּא מִן רְקִיעַ, כְּגֻוֹנָא דָא א (נ"א). מֵאֵן
 רְקִיעַ דָּא צְדִיק, וְהָאִי אִיהִי חִיָּה אֲשֶׁר פָּתַח
 אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל, רֵאשֵׁי הַחִיָּה דְלְתַתָּא נִצַּח
 וְהוֹד.

וְאִית חִיָּה עֲלָאָה כְּגֻוֹנָא דָא ך וְדָא י' עֲלָאָה
 דְאִיהִי עַל הַרְקִיעַ, וְאִיהִי מִחְשָׁבָה

הרקיע, והיא מחשבה עליונה, פתור בראש הפלה. הרקיע שלה ו' עליונה, וזו היא עטרת תפארת. הראשים שלה שתי ורועות.

ו"ש עטרה בראש אבא ואמא, והיא כתר עליון ודאי, והראשים שלה למעלה הם אבא ואמא, היא י' בכל מקום, הקוץ שלה למעלה, וגוה באמצע, וסופה למטה. הפלל של אותיות השם המפוש.

הראש שלה למעלה בסוד הטעמים, וגוה באמצע בסוד (פלה) האותיות, גוף לשניהם, וקוצה למטה בסוד הנקודות, ולמטה הנקודה הזו היא מים נקביים, ולמעלה מים זכריים, הרקיע באמצע כמו זה: א. עליה נאמר ויהי מבדיל בין מים למים.

וזהו מחלקת שהיא לשם שמים, שהיא סופה להתקים ולהכניס שלום ויחוד בשניהם, ולא מחלקת של פרוד כמו מחלקת קרח וצדו עם אהרן, ומחלקת הזו שהיא לשם שמים, משום שהמים התחזונוים בוכים ואומרים, אנו רוצים להיות לפני המלך עלת העלות, ורוצים לעלות למעלה. הרקיע מפריד ביניהם, עד שעלת העלות שם אותם שוים, י' מצד זה, וי' מצד זה, ו' באמצע, כמו זה: יו"י, שהיא א. וכל אלו קרובים לעלת העלות, וסוד הדבר - ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, והם שוים. זהו שפתוב והיה אור הלבנה פאור החמה.

תקונא חמישאה

בא וראה, קמ"ץ הוא סתום באות י' מפל צד, מעלה אמצע ומטה, וזה הקמ"ץ סתום בשלש ספירות. הפתיחה שלו הוא

עלאה, פתר ברישא דכלה, רקיע דילה ו' עלאה, והאי איהי עטרת תפארת, ראשין דילה תרין דרועין.

ואיהו עטרה בראש אבא ואימא, ואיהי פתור עלאה ודאי, ורישין דילה לעילא אינון אבא ואימא, איהי י' בכל אתר, קוצא דילה לעילא, וגיו דילה באמצעיתא, וסופא דילה לתתא, פללא דאתוון דשמא מפרש.

רישא דילה לעילא ברזא דטעמי, וגיו דילה באמצעיתא ברזא (ג"א פללא) דאתוון, גופא לתרוייהו, וקוצא דילה לתתא ברזא דנקודי, ולתתא איהי האי נקודה מים נוקבין, ולעילא מים דכורין, רקיע באמצעיתא פגוונא דא א, עלה אתמר (בראשית א 1) ויהי מבדיל בין מים למים.

והאי איהו מחלוקת שהיא לשם שמים, דאיהו סופה להתקיים, ולאעלא שלם ויחודא בתרוייהו, ולא מחלוקת דפרודא, פגון מחלוקת קרח וצדו באהרן, ומחלוקת האי דאיהו לשם שמים, בגין דמים תפאין אינון בוכין ואמרין אנן בעיין למהוי קדם מלפא עלת העלות, ובען לסלקא לעילא, רקיע אפריש בינייהו, עד דעלת העלות שוי לון שוין, י' מסטרא דא, וי' מסטרא דא, ו' באמצעיתא, פגוונא דא יו"י דאיהי א, ואלין פלהו קרבין לעלת העלות, ורזא דמלה ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, ואינון שוין, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל כא) והיה אור הלבנה פאור החמה.

תקונא חמישאה

הא חזי קמ"ץ איהו סתים באת י' מפל

בַּחֲמִשָּׁה אֹר, שְׁהֵם חֲמֵשׁ
הָאֲצָבָעוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְהֵם ה' ^(א)
עֲלִיּוֹנָה, חֲמֵשׁ אָאָאָא, שְׁהֵם
אֹר אֹר אֹר אֹר אֹר, חֲמֵשׁ
פְּעָמִים, חֲמִשָּׁה אֹרוֹת שֶׁל
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְהִנְקִיד שְׁלֵהֶם
אָאָאָא, חֲמֵשׁ שְׁעוּלִים לַעֲשׂוֹר.

וְסוּד הַדְּבָר - וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ
מְאֲלָמִים וְגוֹמַר, וְהִנֵּה קָמָה
אֲלִמְתִּי וְגַם נִצְבָּה. זֶה א'
בַּחֲל"ם, שְׁהוּא לְמַעְלָה מִפֶּל
הַנְּקֻדוֹת, בְּקוּמָה זְקוּפָה, וְבוֹ
הַתְּעֵלָה (הַסְתַּבֵּל) יוֹסֵף בַּחֲלוּם, וְכֵן
יַעֲקֹב. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיַּחֲלֵם וְהִנֵּה
סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֵאשׁוּ מַגִּיעַ
הַשְּׁמַיְמָה. זֶה א' שְׁהוּא רֵאשׁ.
וְהִנֵּה מְלָאכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים
וַיּוֹרְדִים בּוֹ, אָמְרוּ בְּעֲלֵי הַמַּשְׁנָה,
עוֹלִים שְׁנַיִם וַיּוֹרְדִים שְׁנַיִם, וְהֵם
אָאָאָ.

וְהָאוֹת הַזֹּאת שְׁהִיא אֲל"ף חֲל"ם
שְׁהִיא בְּאֲמַצְעָה, הִיא כְּתוּב עֲלִיּוֹן
שְׁסוּבָב עַל רֵאשׁוֹ שֶׁל הַעֲמוּד
הָאֲמַצְעִי, וּמִשׁוּם כֶּף וְהִנֵּה
תְּסַבִּינָה אֲלִמְתִּיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוֶינן
לְאֲלִמְתִּי. הַפְּתוּר הַזֶּה נֶאֱמַר בִּיה
אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֵאשׁ
פְּנֵה. וְהִיא אֲבָן שְׁנַגְזֵרֶת שְׁלֵא
בִידִים, זֶהוּ שְׁכָתוּב עַד דִּי
הַתְּגַזְרַת אֲבָן דִּי לֹא בִידִין וְגוֹמַר,
וּמִשׁוּם שְׁלֵא מוּצְאִים לָהּ אֶת
הַמְּקוֹם מֵאִיפָה שְׁנַגְזֵרָה,
שׁוֹאֲלִים הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
אִיהַּ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ, וְלֹא
מוּצְאִים לָהּ מְקוֹם, עַד שְׁאוּמְרִים
בְּרוּף כְּבוֹד יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ.

(בינתיים הרי חזקו אצלו ואמר רבי רבי, זה
בשכינה המתחננת שאין לה שם אלא אצילות.
וזהו התגזרת אבן, משום שהיא גזרת מלכין,
ובה גזרין דין רפה, זה דין אחרון, וכתר מלכות
נקרא ספירה, שאין ספירה שלמה חוץ ממנה
למשה).

סְטָרָא, עֵילָא וְאֲמַצְעִיתָא וְתַתָּא, וְדָא קוּמָן
סְתִים בְּתַלַּת סְפִירָן, פְּתִיחוּ דִלִּיה אִיהוּ בַּחֲמֵשׁ
אֹר, דְּאִינוּן חֲמֵשׁ אֲצָבָעָן עֲלָיִן וְאִינוּן ה'
עֲלָאָה, (דף כ ע"א) חֲמֵשׁ אָאָאָא, דְּאִינוּן אֹר
אֹר אֹר אֹר אֹר, חֲמֵשׁ זְמִינִן, חֲמֵשׁ נְהוּרִין
דְּעוּבְדָא דְּבְּרֵאשִׁית, וְנִקְוֵדָא דְּלְהוֹן אָאָאָא
חֲמֵשׁ דְּסֻלְקִין לַעֲשׂוֹר.

וְרֹא דְמִלָּה וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ מְאֲלָמִים וְגוֹמַר,
וְהִנֵּה קָמָה אֲלִמְתִּי וְגַם נִצְבָּה (בראשית לו
(ז) דָּא א' בַּחֲל"ם, דְּאִיהוּ לַעֲיֵלָא מִפֶּל נְקוּדִין,
בְּקוּמָה זְקִיף, וְבִיה אֲסֻתְּלֵק (נ"א אֲסֻתְּכַל) יוֹסֵף
בַּחֲלָמָא, וְכֵן יַעֲקֹב, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (שם כח
(י) וַיַּחֲלֵם וְהִנֵּה סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֵאשׁוּ מַגִּיעַ
הַשְּׁמַיְמָה, דָּא א' דְּאִיהוּ רֵאשׁ, וְהִנֵּה מְלָאכֵי
אֱלֹהִים עוֹלִים וַיּוֹרְדִים בּוֹ, אָמְרוּ מְאֲרִי
מִתְּנִיתִין, עוֹלִים תְּרִי, וַיּוֹרְדִים תְּרִי, וְאִינוּן
אָאָאָ.

וְהָא' אֶת דְּאִיהִי אֲל"ף חֲל"ם דְּאִיהִי
בְּאֲמַצְעִיתָא, אִיהִי כְּתוּב עֲלָאָה דְּאֲסַחַר
עַל רֵישָׁא דְעֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, וּבְגִין דָּא וְהִנֵּה
תְּסַבִּינָה אֲלִמְתִּיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוֶינן לְאֲלִמְתִּי (שם
(ז) הִיא כְּתוּבָא אֲתִמַּר בִּיה (תהלים קיח כב) אֲבָן מְאֹסוֹ
הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֵאשׁ פְּנֵה, וְאִיהִי אֲבָנָא
דְּאֲתַגְזֵרֶת דְּלֹא בִידִין, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (דניאל
ב לד) עַד דִּי הַתְּגַזְרַת אֲבָן דִּי לֹא בִידִין וְגוֹמַר,
וּבְגִין דְּלֹא אֲשַׁכַּחַן לָהּ אֶתֶר מְאֵן אֲתַגְזֵרָא,
שְׁאֲלִין מְלָאכֵיָא קְדִישֵׁיָא אִיהַּ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ
לְהַעֲרִיצוֹ, וְלֹא אֲשַׁכַּחִין לָהּ אֶתֶר, עַד דְּאֲמַרִין
בְּרוּף כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ (נ"א אֲדַהֲכִי הָא סְבָא לְגַבִּיהַּ
וְאִמַּר רַבִּי רַבִּי הָאִי בְּשִׁכְנִיתָא תַּתְּמָאָה דְּלִית לָהּ תַּמּוֹן אֲלָא אֲצִילוּתָא,
וְדָא הוּא אֲתַגְזֵרֶת אֲבָן, בְּגִין דְּאִיהִי גִזְרַת מְלַכִּין, וְבַה גִזְרִין דִּינָא
רַפְּיָא, דָּא דִּין בְּתַרְתָּא, וְכַתְּר מְלָכוּת אֲתַקְרִיאָת סְפִירָה דְּלִית סְפִירָה
שְׁלִמָּה בַר מִינָה לְתַתָּא).

והאבן הזו היא סגלת מלכים, היא שיחת מלאכי השרת, שיחת חיות ושרפים ואופנים, שיחת כל העליונים והתחתונים, ידיעת השמש והלכנה בעתים, עת וזמן לכל.

כל הטעמים והנקודות והאותיות כלולים בה, קול, דבור ומחשבה כלולים בה. היא כתר תורה וכתר כהנה וכתר מלכות, והיא כתר בראש כל האותיות, כמו זה: ש, ועל האבן הזו אמר רבי עקיבא לחבריו, כשתיגעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים.

והיא הקוץ של כל האותיות. ב כמו זה ד. קוץ של כל אות ואות, שעור קומה שלהן ו' ממעלה למטה וממטה למעלה, וסוד הדבר - מקצה השמים ועד קצה השמים, וזה סוד לך יהו"ה הגדלה והגבורה והתפארת וגומר. לך יהו"ה הממלכה - זו מלכות, שהיא בכל.

והיא צפצוף של העופות הקדושים, שנאמר בהם פי עוף השמים יוליך את הקול, הצפצוף של כל הצפרים, שהן נשמות קדושות שמצפצפים בכמה תפלות, שיחת חיות, שהם תלמידי חכמים, ובגללה נאמר ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ואין שיחה אלא תפלה.

ובגללה נאמר, תפלת שחרית חובה, תפלת ערבית רשות, שהיא רשות הלילה בפני עצמה, ומשום כך אין לה קביעות בלילה, שדומה לגלות, אלא פעמים נמצאת שם ופעמים אין נמצאת.

אשרי מי שפוגש אותה, כמו יעקב שנאמר בו ויפגע במקום וילך שם עמה פי בא השמש, עד שבא בעלה ושמר אותה ולן שם עמה. משם ואילך קבעה חובה.

והא' אבן איהי סגולת מלכים, איהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חיון ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאין, ידיעת שמשא וסיהרא בעתים, עת וזמן לכלא.

כל טעמי ונקודי ואתוון כלילן בה, קלא דבור ומחשבה, כלילן בה, איהי כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות, ואיהי תגא בריש כל אתוון, פגוונא דא ש, ועל האי אבנא אמר רבי עקיבא לחבריו, כשתיגעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים.

ואיהי קוצא דכל אתוון, ב פגוונא דא ד, קוץ דכל את ואת, שיעור קומה דילהון ו', מעילא לתתא ומתתא לעילא, ורזא דמלה מקצה השמים ועד קצה השמים (דברים ד ג), ורזא דא לך יי' הגדלה והגבורה והתפארת וגומר (ד"ה א כח), לך יי' הממלכה דא מלכות, דאיהי בכלא.

ואיהו צפצוף עופין קדישין, דאתמר בהון (קהלת י ב) פי עוף השמים יוליך את הקול, צפצופא דכל צפרין דאינון נשמתין קדישין, דמצפצפין בכמה צלותין, שיחת חיון דאינון תלמידי חכמים, ובגינה אתמר (בראשית כד ט) ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ולית שיחה אלא צלותא.

ובגינה אתמר תפלת שחרית חובה, תפלת ערבית רשות, דאיהו רשו דלילה בפני עצמה, ובגין דא לית לה קביעות בלילה דדמיא לגלותא, אלא זמנין אשתפחת תמן וזמנין לא אשתפחת.

וכאה איהו מאן דפגע בה, פגון יעקב דאתמר ביה (שם כח יא) ויפגע במקום וילך שם עמה פי בא השמש, עד דאתא בעלה ונטיר לה, ובת תמן עמה, מתמן ואילך קבעה חובה.

אב"ר בשבת היא רשות היחיד, שהיא ברשות בעלה, ולא כמו שהלילה שהיתה יחידה ברשותה. זהו שכתוב איכה ישבה בדר.

ויעקב, משום שקרבה לבעלה בפגיעה שלו, ודאי עשה אותה חובה, וכשבא השמש בשחרית, שנאמר בו כי שמש ומגן יהוה אלהי"ם, נאמר בו ויזרח לו השמש, משם ואילך קשר אותה עמו, שהוא קשר של תפלין של יד, קשר אותה עמו שלא תזוז ממנו לעולמים. מצד השמאל קשר אותה עם תפלין של יד, שהן ברצוע שמאל, מצד הימין שם אותה כתר על ראשו, תפלין של ראש, וזה ביום שהיא קשורה עם בעלה, נאמר בה ישחרונני ואז ימצאונני. אבל בלילה, שהיא הגלות, שהיא מחוץ לבעלה, והיא רשות בפני עצמה, נאמר בה אל תתודע לרשות, ומשום כך אמר דוד אם אתן שנת לעיני וגומר עד אמצא מקום לה.

עד כאן סוד הקמ"ץ, שהוא סוד המחשבה העליונה והתחתונה (מעלה ומטה) שהיא נקדה ברשות בעלה שהוא ו' רקיע, ופת"ח בלי נקדה רשות בפני עצמה, ונקדה בלי פת"ח רשות בפני עצמה. שפמו שהאותיות הן זכר ונקבה, כך הנקודות הן זכר ונקבה, אבל האותיות הן לנקודות כמו הגוף לרוח, וכן נקדה בו' כמו חל"ם או חיר"ק או שור"ק. חל"ם למעלה מן ו' נעשה ז', חיר"ק למטה נעשה זנב גימ"ל, שור"ק באמצע הקוץ של האות ד' קוץ באמצע, והכל אחד, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהי"ם.

אב"ר בשבת אינה רשות היחיד, דאיהי ברשותא דבעלה, ולא פגונא דליליא דהות יחידה ברשותא דילה, הדא הוא דכתיב (איכה א) איכה ישבה בדר.

ויעקב בגין דקריב לה לבעלה בפגיעה דיליה, ודאי עביד לה חובה, וכד אתא שמשא בשחרית, דאתמר ביה (תהלים פד יב) כי שמש ומגן יי' אלהי"ם, אתמר ביה (בראשית לב) ויזרח לו השמש, מתמן ואילך קשר לה עמיה, דאיהו קשר דתפלין דיד, קשיר לה עמיה דלא תזוז מיניה לעלמין, מסטרא דשמאלא קשיר לה בתפלין דיד, דאינון בדרועא שמאלא, מסטרא דימינא שוי לה כתר על רישיה, תפלין דרישא, והאי ביומא דאיהי קשירא עם (דף כ ע"ב) בעלה, אתמר בה ישחרונני ואז ימצאונני, אבל בליליא דאיהי גלותא, דאיהי לבר מבעלה, ואיהי רשות בפני עצמה, אתמר בה אל תתודע לרשות, ובגין דא אמר דוד (תהלים קלב ד) אם אתן שנת לעיני וגומר עד אמצא מקום לי.

עד כאן רזא דקמ"ץ, דאיהו רזא דמחשבה עלאה ותתאה (ג"א עילא ותתא), דאיהי נקודה ברשות בעלה דאיהו ו' רקיע, ופת"ח בלא נקודה רשו בפני עצמו, ונקודה בלא פת"ח רשו בפני עצמה, דפמה דאתוון אינון דכר ונוקבא, הכי נקודין אינון דכר ונוקבא, אבל אתוון אנהו לגבי נקודי פגון גופא לגבי רוחא, וכן נקודה בו', פגון חל"ם או חיר"ק או שורק, חל"ם לעילא מן ו' אתעביד ז', חיר"ק לתתא אתעביד זנב גימ"ל, שורק באמצעיתא קוצא דאת ד' קוצא באמצעיתא, וכלא חד, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהי"ם (ישעיהו מדר ו).

שְׁבִ"א מֵאֵן אִיהוּ, פֶּאָשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ
הָאוֹפֵן, וְאֵינּוֹן אֶת הַמְּאֹר הַגְּדֹל וְאֶת
הַמְּאֹר הַקָּטָן, וְאֵינּוֹן גּוֹף וּבְרִית, וְלִקְבֻלֵייהוּ
חֲמָה וּלְבָנָה, דְּאֵינּוֹן לִקְבֹל אִימָא עֲלָאָה
וּתְתַאָּה.

שְׁבִ"א מִיְהוּ? פֶּאָשֶׁר יִהְיֶה
הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ אוֹפֵן, וְהֵם אֶת
הַמְּאֹר הַגְּדֹל וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן,
וְהֵם גּוֹף וּבְרִית, וּכְנֻגְדָם חֲמָה
וּלְבָנָה, שְׁהֵם כְּנֻגְדָ הָאֵם
הַעֲלִינָה וְהַתְּחֻנָּה.

וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ אֶצֶל הַחַיּוֹת
(יחזקאל א'
טו), דָּא נְקוּדָה דְתַחֲתוֹ סְגוּ"ל נְקוּדָה
דְלַתְתָּא, אֶצֶל הַחַיּוֹת דְּאֵינּוֹן צַר"י, אֶת שְׁנֵי
הַמְּאֹרֹת הַגְּדוֹלִים.

וְהִנֵּה, אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ אֶצֶל
הַחַיּוֹת, זֹו נְקֻדָּה שְׂפַתְתָּ סְגוּ"ל
הַנְּקֻדָּה שְׁלֻמְטָה, אֶצֶל הַחַיּוֹת
שְׁחַן צַר"י, אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
הַגְּדוֹלִים.

וְכֵן אִיהוּ בְּתוֹךְ הָאוֹפְנִים שׁוּר"ק, אוֹפֵן
לְעִילָא וְאוֹפֵן חַד לְתַתָּא, וְאִיהוּ עֲמוּדָא
דְאַמְצַעִיתָא בִּינֵייהוּ, וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ
דָּא חִירָק דְּאִיהוּ לְתַתָּא, כֹּל נִיצוּץ אִיהוּ י',
וְכֹל רְקִיעַ ו'.

וְכֵן הוּא בְּתוֹךְ הָאוֹפְנִים שׁוּר"ק,
אוֹפֵן אֶחָד לְמַעְלָה וְאוֹפֵן אֶחָד
לְמַטָּה, וְהוּא הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי
בִּינֵיהֶם. וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ
זֶה חִירָק, שֶׁהוּא לְמַטָּה. כֹּל
נִיצוּץ הוּא י', וְכֹל רְקִיעַ הוּא ו'.
יְהוּ"ה שְׁבִ"א הוּא דִין. קַמ"ץ
רַחֲמִים, שְׂמַאל וְיָמִין, שְׂמֵשֶׁם
נִתְּנָה תוֹרָה, שֶׁהוּא הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, וּבְזִמְנָ שְׁהֵם שְׁבִ"א
קַמ"ץ חַל"ם, הוּא רְמוּז פִּי בִי
חֲשִׁיק וְאַפְלֻטָּהוּ, רַק בְּאַבוּתִיךְ
חֲשִׁיק יְהוּ"ה.

יְהוּ"ה שְׁבִ"א אִיהוּ דִינָא, קַמ"ץ רַחֲמִי,
שְׂמַאלָא וְיָמִינָא, דְמַתְּמָן אוֹרֵייתָא
אֲתִיְהִיב דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, וּבְזִמְנָ
דְּאֵינּוֹן שְׁבִ"א קַמ"ץ חַל"ם, אִיהוּ רְמוּז פִּי בִי
חֲשִׁיק וְאַפְלֻטָּהוּ, רַק בְּאַבוּתִיךְ חֲשִׁיק יי'.

כִּצֹד זֶה שֶׁהוּא יו"י שְׁעוּלָה
יְהוּ"ה, הִנֵּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּשְׂמוֹ לְחֹד בְּכֶתֶר לְפָנָי שׁוּבְכֵרָא
הַעוֹלָם, עַד שֶׁעָלָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ
לְבַרָא אָדָם, שֶׁהוּא י' בְּרֵאשׁ שֶׁל
א'. כֶּתֶר לְמַעְלָה, וּלְמַטָּה נְקֻדָּה,
וּבְנֻקְדוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת נוֹדְעוֹת
כֹּל הַסְּפִירוֹת, שְׁהֵם תִּשְׁע נְקֻדּוֹת,
וּבְהֵם י"ד נִיצוּצוֹת, וְעִלֵיהֶם
נֶאֱמַר וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵצְאִים בְּיַד
רְמָה, וְהֵם כְּנֻגְד הַפְּרָקִים שֶׁל
חֲמֵשׁ הָאֲצְבָעוֹת שְׁהֵם י"ד, וּשְׁנֵי
רְקִיעִים שֵׁם - אֶחָד מִן קַמ"ץ
וְאֶחָד מִן פַּת"ח, כְּנֻגְד שְׁנֵי
הַקְּנִיָּים שֶׁל הַזְּרוּעוֹת, וְכֹל נִיצוּץ
הוּא פְּרָק, וְהוּא מְדָה, וְרְקִיעַ
אֲמָה, וְקֻנָּה, וְקוֹ הַמְּדָה.

מִסְטָרָא דְחַד דְּאִיהוּ יו"י דְסָלִיק יְהוּ"ה, הִנֵּה
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂמִיָּה לְחֹד
בְּכַתְרָא, קְדָם דְּאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, עַד דְסָלִיק
בְּמַחְשַׁבְתִּיהּ לְמַבְרֵי אָדָם, דְּאִיהִי י' בְּרִישָׁא
דְא', תְּגָא לְעִילָא, וּלְתַתָּא נְקוּדָה, וּבְנֻקְדֵי
דְאַתוּן אֲשַׁתְּמוּדְעָן כֹּל סְפִירָן, דְתִשְׁע נְקוּדֵי
אֵינּוֹן, וּבַהוּן י"ד נִיצוּצִין, וְעִלֵיהוּ אֲתַמַּר (שמות

יד כח) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רְמָה, וְאֵינּוֹן
לְקַבֵּל פְּרָקִין דְּה' אֲצַבְעֵן דְּאֵינּוֹן י"ד, וְתַרִין
רְקִיעִין תְּמָן, חַד מִן קַמ"ץ וְחַד מִן פַּת"ח,
לְקַבֵּל תְּרִין קְנֵי דְדְרוּעֵי, וְכֹל נִיצוּץ אִיהוּ פְּרָק,
וְאִיהוּ מְדָה, וְרְקִיעַ אֲמָה, וְקֻנָּה, וְקוֹ הַמְּדָה.
טַעְמֵי אֵינּוֹן מִן פַּתְרָא, וְאֵינּוֹן בְּרִישָׁא
דְעֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, נְקוּדִין מִן

הַמְּעֻמִּים הֵם מִן הַפְּתָר, וְהֵם
בְּרֵאשׁוֹ שֶׁל הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי.
הַנְּקֻדּוֹת מִן הַמַּת, וְהֵם בְּרִכּוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו. והשב שכינתך לתוכנו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֲל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיעורים בזוה"ק
0722-990044

נא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

